

Arrest

nr. 93 128 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VERHEYEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Khutor Kapustino, Chernorkozovo.

Begin oktober 2011 kreeg u bezoek van 4 rebellen. U gaf hen eten en onderdak. Deze rebellen overnachten gedurende 5 à 6 dagen bij u maar gingen tijdens de dag naar het nabij gelegen bos.

Een week na het vertrek van de rebellen, op 16 of 17 oktober 2011 werd u door medewerkers van de speciale afdeling, federalen, meegenomen en vastgehouden ergens in Naur. U werd gedurende 24 uur mishandeld en ondervraagd over deze rebellen. Omwille van deze mishandelingen werd u na uw vrijlating opgenomen in het ziekenhuis met een zware hersenschudding. U verbleef gedurende 5, 6,

7, 10 dagen in het ziekenhuis. Na uw ziekenhuisopname ging u terug naar huis en gedurende 7 maanden werd u met rust gelaten.

Begin mei 2012 kreeg u opnieuw bezoek van de autoriteiten. Militairen namen u mee naar de politieafdeling van Naur waar u ondervraagd werd over de rebellen.

U werd twee uur vastgehouden en men eiste dat u een papier zou ondertekenen waarin u bevestigde dat u als informant zou werken. U ondertekende dit document en men liet u gaan. U keerde terug naar uw woonplaats. Omdat u angst had bleef u niet altijd thuis. U ging vaak naar familieleden.

Op 26 mei 2012 besloot u Tsjetsjenië te verlaten en u reisde met trein via Rostov naar Kiev in Oekraïne. Vervolgens reisde u door naar de Slovaakse grens die u te voet overstak. U reisde verder door naar Wenen in Oostenrijk waar u na twee dagen een taxi naar België nam.

U kwam in België toe op 6 juni 2012 waar u de volgende dag asiel vroeg aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw binnenlandse paspoort, de overlijdensakte van uw broer en een medisch attest.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet nadat u door de autoriteiten werd ondervraagd over rebellen die u gedurende een week begin oktober 2011 eten en onderdak had geboden. U werd door de autoriteiten meegenomen in oktober 2011 en in mei 2012 (CGVS p. 12, 13, 15, 19)

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas immers op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over de gebeurtenissen van oktober 2011 tegenstrijdigheden bevatten met het medisch attest dat u voorlegt.

U verklaarde dat u begin oktober 2011 gedurende 5 à 6 dagen rebellen onderdak had verleend. U werd vervolgens een week later opgepakt en vastgehouden door de autoriteiten. U werd mishandeld en ondervraagd gedurende 24 uur. Omwille van de opgelopen verwondingen werd u opgenomen in het ziekenhuis voor een periode van maximum 10 dagen (CGVS p. 12, 13, 15, 17, 18). Als begin van bewijs legde u een medisch attest voor van uw ziekenhuisopname.

Echter het medisch attest vermeldt dat u omwille van een hersenschudding werd opgenomen en behandeld in het ziekenhuis van 19 september 2011 tot 30 oktober 2011.

Opgemerkt moet worden dat gezien u, volgens het medisch attest, reeds op 19 september 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen en behandeld, er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielverklaringen dat u in de maand oktober rebellen onderdak zou hebben geboden en dat u door de autoriteiten werd opgepakt, vastgehouden en mishandeld.

Verder beweerde u dat u niet lang in het ziekenhuis had verbleven. U gaf aan dat u 5 tot maximum 10 dagen was opgenomen (CGVS p. 2, 12, 18).

Opgemerkt moet worden dat het medisch attest melding maakt van een opname van meer dan 40 dagen.

Vastgesteld moet worden dat gezien deze tegenstrijdheden tussen uw verklaringen en het medische attest de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het door u geboden onderdak aan rebellen en de daarop volgende arrestatie ernstig wordt ondermijnd.

Bovendien werden er eveneens tegenstrijdigheden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen over deze arrestatie en de daarop volgende hospitalisatie.

U verklaarde, toen u werd ondervraagd over het medisch attest, dat u door de medewerkers van de speciale afdeling naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS p. 12). Echter verder tijdens het gehoor gaf u aan dat u na uw vrijlating (in oktober) naar een vriend belde, met name R. en dat deze vriend u naar het ziekenhuis had gebracht (CGVS p. 18).

U werd gewezen op deze incoherentie en u antwoordde dat zoiets niet mogelijk was en dat de autoriteiten (federalen) mensen niet naar een ziekenhuis brachten (CGVS p. 18).

Het ontkennen van uw eerste verklaringen over wie u naar het ziekenhuis bracht, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet.

Verder beweerde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in oktober 2011 door de autoriteiten werd opgepakt en naar Naur werd gebracht. U kon echter niet verduidelijken naar welk gebouw of overheidsdienst u werd gebracht (CGVS p. 17, 20).

Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u half oktober 2011 door militairen werd meegenomen en vastgehouden in de politieafdeling van Naur (CGVS vragenlijst punt 3.1).

U werd gewezen op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u reageerde door te zeggen dat u het niet meer weet, dat u het misschien in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst wel had verteld maar dat u het nu niet meer wist (CGVS p. 17).

Uw uitleg overtuigt niet.

Dat u zich een belangwekkend detail als de locatie van een hechtenis zich binnen een bestek van ongeveer drie weken – de CGVS-vragenlijst werd opgesteld op 12 juni 2012, oftewel een drietal weken voor het CGVS-asielgehoor van 04 juli 2012 – ineens niet meer zou herinneren, is niet geloofwaardig. Opgemerkt moet worden dat deze vastgestelde tegenstrijdigheden verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze feiten ondermijnt.

Verdere bevestiging voor het gebrek aan geloofwaardigheid van uw arrestatie van oktober 2011 omwille van uw steun aan rebellen wordt gevonden in het feit dat u, zoals blijkt uit uw verklaringen en tevens ook uit de stempel in uw binnenlands paspoort, een internationaal paspoort hebt verkregen op 21 januari 2012.

Het is het zeer opmerkelijk te noemen dat u nadat u werd gearresteerd, vastgehouden en ernstig mishandeld door de autoriteiten, zich voor het bekomen van een reispaspoort persoonlijk wendt tot die autoriteiten die u vreest (CGVS p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt dat u van oordeel bent dat de arrestatie in mei 2012 verband hield met de rebellen die u in oktober zou hebben laten overnachten (CGVS p. 20).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring over de gebeurtenissen in oktober 2011, is er evengoed reden tot twijfel aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde arrestatie in mei 2012.

Bovendien ondermijnt de wijze waarop u doorheen de Russische Federatie reisde ten einde het land te ontvluchten, uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten, en met name uw arrestatie van mei 2012 des te meer.

U gaf aan dat u eind mei 2012 vanuit Naur met de trein via Rostov naar Kiev bent gereisd. U reisde met uw binnenlands paspoort, en uw identiteit en uw documenten werden meermaals gecontroleerd, ook op de Russisch-Oekraïense grens, zowel bij het verlaten van het Russisch grondgebied als bij het betreden van het Oekraïens grondgebied (CGVS p. 10).

Deze vaststelling is met name zwaarwichtig gezien u verklaarde dat het u, nadat u tijdens uw hechtenis in mei 2012 een document had ondertekend waartoe u zich ertoe verbond als informant op te treden, nadrukkelijk verboden werd het Russisch grondgebied te verlaten (CGVS p. 21; CGVS vragenlijst punt 3.1). Uw internationaal paspoort werd u trouwens toen ook niet terugbezorgd.

Het feit dat u niettemin met uw eigen identiteitsdocumenten doorheen de Russische Federatie reisde en zich evengoed bij het verlaten van het Russisch grondgebied met uw identiteitsbewijzen presenteerde aan de Russische grensbeambtes, en aldus het risico neemt, gezien uw vrees voor de autoriteiten, om bij identiteitscontroles problemen te krijgen, ondermijnt eveneens uw vrees voor de autoriteiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van

strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort bevat enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

De overlijdensakte van uw broer geeft weer wanneer uw broer is overleden.

Het medisch attest reeds hierboven gemotiveerd.”

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift van 27 augustus 2012 voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48, 49, 57/6 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over vrees voor vervolging en over artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Hij laat gelden dat *“de redelijke kans op vervolging, minstens de vrees hiertoe, imminent aanwezig (is) in hoofde van verzoeker, gelet op zijn 2 eerdere arrestaties door de Russische politiediensten”*.

Volgens verzoeker moet de notie “vrees” onder meer worden beoordeeld in functie van de persoonlijkheid van het individu; hij stelt dat de psychologische reacties van twee personen niet steeds hetzelfde zijn in identieke omstandigheden. Hij wijst op de shock waarin hij verkeerde nadat hij werd mishandeld en gefolterd.

Verzoeker voert ook een schending aan van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de motiveringsplicht en stelt dat de commissaris-generaal *“gestandaardiseerde bewoordingen”* gebruikt, *“alook uitgaat van een beoordeling van de Tsjetsjeense situatie die vrij kort door de bocht gaat”*.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal *“enerzijds (stelt) dat de situatie nog steeds complex en problematisch is, doch anderzijds dat tienduizenden Tsjetsjenen inmiddels vrijwillig terugkeerden, dat elk dossier individueel behandeld dient te worden”*; hij stelt dat die tienduizend teruggekeerde inwoners wellicht niet gelinkt konden worden aan de rebellen en/of de informantenwerking van de militairen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is

voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker over de gebeurtenissen van oktober 2011 en de inhoud van het voorgelegde medisch attest van het centraal district ziekenhuis:

“U verklaarde dat u begin oktober 2011 gedurende 5 à 6 dagen rebellen onderdak had verleend. U werd vervolgens een week later opgepakt en vastgehouden door de autoriteiten. U werd mishandeld en ondervraagd gedurende 24 uur. Omwille van de opgelopen verwondingen werd u opgenomen in het ziekenhuis voor een periode van maximum 10 dagen (CGVS p. 12, 13, 15, 17, 18). Als begin van bewijs legde u een medisch attest voor van uw ziekenhuisopname. Echter het medisch attest vermeldt dat u omwille van een hersenschudding werd opgenomen en behandeld in het ziekenhuis van 19 september 2011 tot 30 oktober 2011. Opgemerkt moet worden dat gezien u, volgens het medisch attest, reeds op 19 september 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen en behandeld, er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielerklaringen dat u in de maand oktober rebellen onderdak zou hebben geboden en dat u door de autoriteiten werd opgepakt, vastgehouden en mishandeld. Verder beweerde u dat u niet lang in het ziekenhuis had verbleven. U gaf aan dat u 5 tot maximum 10 dagen was opgenomen (CGVS p. 2, 12, 18). Opgemerkt moet worden dat het medisch attest melding maakt van een opname van meer dan 40 dagen.”

De commissaris-generaal maakt verder melding van tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker zelf over zijn arrestatie en ziekenhuisopname:

“U verklaarde, toen u werd ondervraagd over het medisch attest, dat u door de medewerkers van de speciale afdeling naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS p. 12). Echter verder tijdens het gehoor gaf u aan dat u na uw vrijlating (in oktober) naar een vriend belde, met name R. en dat deze vriend u naar het ziekenhuis had gebracht (CGVS p. 18). U werd gewezen op deze incoherentie en u antwoordde dat zoiets niet mogelijk was en dat de autoriteiten (federalen) mensen niet naar een ziekenhuis brachten (CGVS p. 18). Het ontkennen van uw eerste verklaringen over wie u naar het ziekenhuis bracht, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Verder beweerde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in oktober 2011 door de autoriteiten werd opgepakt en naar Naur werd gebracht. U kon echter niet verduidelijken naar welk gebouw of overheidsdienst u werd gebracht (CGVS p. 17, 20). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u half oktober 2011 door militairen werd meegenomen en vastgehouden in de politieafdeling van Naur (CGVS vragenlijst punt 3.1). U werd gewezen op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en u reageerde door te zeggen dat u het niet meer weet, dat u het misschien in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst wel had verteld maar dat u het nu niet meer wist (CGVS p. 17). Uw uitleg overtuigt niet. Dat u zich een belangwekkend detail als de locatie van een hechtenis zich binnen een bestek van ongeveer drie weken – de CGVS-vragenlijst werd opgesteld op 12 juni 2012, oftewel een drietal weken voor het CGVS-asielgehoor van 04 juli 2012 – ineens niet meer zou herinneren, is niet geloofwaardig.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat uit het bedoeld medisch attest blijkt dat hij een hersenschudding had; volgens hem had dit *“een ernstige impact op het tijds- en ruimtesef van verzoeker”* en zijn de tegenstrijdigheden aangaande de arrestatie en de exacte tijdsduur van de ziekenhuisopname hier aan te wijzen. Hij wijst er nog op dat geheugenverlies een frequent voorkomend symptoom is van een hersenschudding of -trauma.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit bedoeld medisch attest niet blijkt dat verzoeker aan geheugenproblemen lijdt; uit het attest blijkt slechts dat bij verzoeker bij zijn ziekenhuisopname van 19 september 2011 tot en met 30 oktober 2011 een hersenschudding, borstwonden, wervelbeschadiging en verschillende hematomen werden vastgesteld.

Uit niets blijkt echter dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielpcedure, noch dat zijn hersenschudding destijds van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het verhoorverslag van 4 juli 2012 van het Commissariaat-generaal blijkt ook dat verzoeker in staat was zijn asielaanvraag chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd weer te geven.

Verzoeker maakt met zijn bewering dat zijn hersenschudding *“een ernstige impact op het tijds- en ruimtesef van verzoeker”* had, dan ook niet aannemelijk dat zijn lichaamstoestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort geldig blijven.

Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat geheugenverlies een frequent voorkomend symptoom is van een hersenschudding of -trauma en een uittreksel van www.hersenchudding.nl aangaande de symptomen van een hersenschudding bijgevoegd wordt, merkt de Raad op dat dit evenmin aantoonbaar is dat verzoeker niet bij machte was om een coherent en correct verhaal te vertellen.

Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers verzoek niet voor waar worden aangenomen.

De commissaris-generaal merkte tevens op dat verzoeker een internationaal paspoort verkreeg op 21 januari 2012.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift op deze motivering niet in.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die stelt dat het niet aannemelijk is dat een asielaanvraag i.c. verzoeker, zich nog persoonlijk wendt tot de autoriteiten die hij beweert te vrezen, nadat hij door die autoriteiten zou zijn gearresteerd, vastgehouden en ernstig mishandeld.

Dit ondermijnt verder verzoekers asielaanvraag.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat verzoekers reisweg doorheen de Russische Federatie zich keert tegen zijn beweerde vrees voor vervolging en zijn verklaringen omtrent zijn arrestatie in mei 2012:

“U gaf aan dat u eind mei 2012 vanuit Naur met de trein via Rostov naar Kiev bent gereisd. U reisde met uw binnenlands paspoort, en uw identiteit en uw documenten werden meermaals gecontroleerd, ook op de Russisch-Oekraïense grens, zowel bij het verlaten van het Russisch grondgebied als bij het betreden

van het Oekraïens grondgebied (CGVS p. 10). Deze vaststelling is met name zwaarwichtig gezien u verklaarde dat het u, nadat u tijdens uw hechtenis in mei 2012 een document had ondertekend waartoe u zich ertoe verbond als informant op te treden, nadrukkelijk verboden werd het Russisch grondgebied te verlaten (CGVS p. 21; CGVS vragenlijst punt 3.1). Uw internationaal paspoort werd u trouwens toen ook niet terugbezorgd. Het feit dat u niettemin met uw eigen identiteitsdocumenten doorheen de Russische Federatie reisde en zich evengoed bij het verlaten van het Russisch grondgebied met uw identiteitsbewijzen presenteerde aan de Russische grensbeambtes, en aldus het risico neemt, gezien uw vrees voor de autoriteiten, om bij identiteitscontroles problemen te krijgen, ondermijnt eveneens uw vrees voor de autoriteiten.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om bovenstaande motivering te weerleggen, dus de Raad neemt deze over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, is verzoekers uiteenzetting in zijn verzoekschrift over artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet dienstig, gezien geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen omtrent de gebeurtenissen van oktober 2011, de hospitalisatie en de arrestatie in mei 2012.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de notie “vrees” onder meer wordt beoordeeld in functie van de persoonlijkheid van het individu en wijst op de shock waarin hij verkeerde nadat hij werd mishandeld en gefolterd, herhaalt de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden asielfeiten geenszins aannemelijk maakt, gelet op bovenstaande argumenten.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift nog op dat de commissaris-generaal “gestandaardiseerde bewoordingen” gebruikt, “alook uitgaat van een beoordeling van de Tsjetsjeense situatie die vrij kort door de bocht gaat” en dat de commissaris-generaal “enerzijds (stelt) dat de situatie nog steeds complex en problematisch is, doch anderzijds dat tienduizenden Tsjetsjenen inmiddels vrijwillig terugkeerden, dat elk dossier individueel behandeld dient te worden”; verzoeker stelt dat die tienduizend teruggekeerde inwoners wellicht niet gelinkt konden worden aan de rebellen en/of de informantenwerking van de militairen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, hij evenmin in verband gebracht kan worden “aan de rebellen en/of de informantenwerking van de militairen”. Verzoekers overige opmerkingen tonen ook niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 4 juli 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal beheerst en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE